

Айзък АЗИМОВ

Ами ако...?

Норман и Ливи бяха позакъснали, естествено, тъй като хващането на влак винаги е под въпрос поради суетене в последната минута. Така че те трябваше да заемат последната празна седалка във вагона. Тя беше с лице по посока на движението; нямаше нищо пред нея освен седалката, която гледаше обратно на движението и бе опряна в стената на вагона. Докато Норман поставяше куфара върху багажника, Ливи малко се притесни.

Ако някоя двойка заемеше обратната седалка срещу тяхната, те щяха да зяпат оттегчени лицата си през всичките часове на пътуването до Ню Йорк; или друго, което би било по-добре, щяха да издигнат по между си изкуствената бариера на вестниците. Въпреки това беше безсмислено да си пробват късмета и да потърсят друга свободна двойна седалка някъде из влака.

На Норман това не му пречеше и Ливи мъничко се разочарова. Обикновено настроенятия им съвпадаха. Това, както казваше Норман, беше едно от нещата, които го караха да остава убеден, че се е оженил за когото трябва.

Той казваше:

– Ние се допълваме, Ливи, и това е ключов факт. Когато редиш пъзел и една част съвпадне с друга, това е то. Няма други възможности и няма други момичета.

А тя се изсмиваше и казваше:

– Ами ако ти не беше в автобуса точно в този ден, сигурно никога нямаше да ме срещнеш. Какво щеше да правиш тогава?

– Щях да си остана ерген. Естествено. Освен това, щях да те срещна покрай Джорджет някой друг ден.

– Нямаше да бъде същото.

– Разбира се, че щеше да бъде.

– Не, нямаше. Освен това, Джорджет никога нямаше да ме представи. Тя си падаше по теб и не е от този тип дете ще позволи покрай нея да се създаде нова връзка.

– Какви безсмислици.

– Норман, ами ако ти беше дошъл една минута по-късно и беше хванал следващия автобус? Какво мислиш, че щеше да стане?

– Ами ако рибите имаха криле и вкупом отлетяха на върховете на планините, какво щяхме да ядем в петъците?

Но те бяха хванали автобуса, а рибите нямаха криле, така че бяха женени вече пет години и в петъците ядяха риба. И защото бяха женени от пет години, щяха да го отпразнуват, като прекарат една седмица в

Ню Йорк.

Тогава тя си спомни сегашния проблем:

– Бих искала да си намерим някоя друга седалка.

– Естествено. И аз бих искал. Но седалката отсреща още не е заета, така че ще бъдем почти насаме поне до Провидънс, така или иначе.

Ливи беше неспокойна и се почувства като пророк, когато един дебел нисък човек се зададе по централната пътека на вагона. Добре, но откъде идваше? Влакът беше на средата на пътя си между Бостън и Провидънс и ако човекът имаше място, то защо не си стоеше на него? Тя измъкна несесера си и огледа отражението си в огледалцето. Имаше си теория, че ако не обърне внимание на ниския човек, то той ще ги отминие. Така че тя се съсредоточи върху кестенявите си коси, които в бързината да хванат влака се бяха поразрошили мъничко; върху сините си очи и върху малката си уста с пълни устни, които според Норман изглеждат сякаш са в непрекъсната целувка.

Помисли си, че не е зле.

Тогава вдигна очи и видя, че ниският човек е на отсрещната седалка. Той срещна очите ѝ и се усмихна широко. Безброй бръчици се появиха в крайчетата на усмивката му. Той учтиво вдигна шапката си и я постави до себе си, върху черната кутия, която носеше. Кръг от бяла коса опасваше голямата плешивина на главата му, която изглеждаше като пустиня. Ливи не можа да не отвърне малко на усмивката му, но тогава прочете надписа на кутията и усмивката ѝ помръкна. Тя се притисна до лакътя на Норман.

Норман погледна иззад вестника си. Той имаше забележително тъмни вежди, които почти се събираха над носа му, и му придаваха впечатляващо присъствие. Но те и тъмните очи под тях сега изразяваха само обичайното доволно и някак си удивено внимание към нея. Той каза:

– Какво става?

Дори не погледна към дебеланкото на отсрещната седалка.

Ливи направи каквото можа, за да отбележи какво вижда с недотам премерени жестове на ръката и главата си. Но ниският човек я гледаше и тя се почувства като глупачка, докато Норман я наблюдаваше с празен поглед.

Накрая тя го придърпа към себе си и прошепна:

– Не виждаш ли какво пише на неговата кутия?

Тя погледна пак и го прочете пак и нямаше грешка. Не беше много ясно, но в променливата светлина беше малко по-блестящо от чернотата на кутията. С разлят шрифт пишеше: „АМИ АКО“.

Ниският човек се усмихваше отново. Той кимна с глава и посочи към надписа и после към себе си няколко пъти.

– Трябва да е името му – каза Норман настрана.

– О, как би могло да бъде име на когото и да е? – отвърна Ливи.

Норман остави вестника.

– Ще ти покажа.

Той се поизправи и каза:

– Господин Ами?

Ниският човек го погледна с интерес.

– Имате ли малко време, г-н Ами?

Ниският човек извади от вътрешния си джоб голям часовник и кимна одобрително.

– Благодаря Ви, г-н Ами – каза Норман и отново прошепна:

– Видя ли, Ливи?

Норман щеше да се върне към вестника си, но ниският човек отваряше кутията си и същевременно периодично вдигаше пръст, за да привлече вниманието им. Това което извади, беше къс армирано стъкло, може би двайсет на трийсет сантиметра, и дебел около три сантиметра. Ръбовете му бяха загладени, ъглите заоблени и беше абсолютно невъзможно да видиш през него каквото и да е. След това извади метална рамка в която стъклото си пасна удобно. Той постави съоръжението на коленете си и ги погледна гордо.

– За бога, Норман, това е някакво изображение – каза Ливи с внезапен интерес.

Норман погледна по-внимателно. След това погледна ниският дебеланко.

– Какво е това? Нов вид телевизия?

Ниският човек поклати глава и Ливи каза:

– Не, Норман, това сме ние.

– Какво?

– Не виждаш ли? Това е автобусът в който се срещнахме. Това си ти на задната седалка, с онова борсалино, дето го изхвърлих преди три години. А това сме Джорджет и аз, качваме се. Дебелата жена ни пречи. Ето! Не ни ли виждаш?

– Това е някаква илюзия – промърмори Норман.

– Но ти също го виждаш, нали? Ето защо той го нарича „Ами ако“. То ще ни покаже, какво би станало ако... Ами ако автобусът не беше се наклонил...

Тя беше сигурна в това нещо. Тя беше много възбудена и много

сигурна в него. Когато погледна в къса стъкло, следобедното слънце притъмня, бърбенето на пътниците около тях затихна.

Сега тя си спомни този ден. Норман познаваше Джорджет и беше готов да ѝ отстъпи мястото си, когато автобусът рязко зави и се наклони, при което хвърли Ливи в прегръдките му. Това беше смешно тъпа ситуация, но свърши работа. Тя беше толкова смутена, че първо е попаднала в прегръдките му, а после в разговор. Дори не се наложи Джорджет да ги представя един на друг. Когато слизаха от автобуса, той знаеше, че нещата вървят.

Тя все още можеше да си спомни как я наблюдаваше

Джорджет, опитвайки се да изобрази усмивка, докато се разделяха.

Приятелката ѝ каза:

– Май че... Норман те хареса.

– О, не бъди глупава! Той просто беше възпитан. Но си го бива, нали?

Само шест месеца след това те се ожениха. И сега отново се виждаше същият автобус с нея, Норман и Джорджет. Когато си помисли това, тихите шумове на влака, бързото трака-трак на колелетата, напълно изчезнаха. Вместо тях тя усети горещата теснота на автобуса. Тъкмо се бяха качили с Джорджет на предишната спирка. Ливи се поклашаше леко, точно като останалите четиридесет пътника, всички в един монотонен и смешен ритъм. Тя каза:

– Някакъв човек те гледа, Джорджет, познаваш ли го?

– Мен ли? – Джорджет хвърли любопитен поглед през рамото си. Дългите ѝ изкуствени мигли затрепкаха. – Познавам го малко. Какво мислиш, че иска.

– Нека да видим – каза Ливи. Тя се чувстваше доволна и малко лоша.

Джорджет имаше добре известен навик да пази своите познати мъже за себе си и беше голямо удоволствие да я подразниш по този начин. А освен това този изглеждаше доста... интересен. Ливи се промуши през купчината правостоящи и Джорджет я последва без особен ентузиазъм. Точно когато Ливи се намери пред седалката на младия мъж, автобусът се люшна тежко, влизайки в остър завой. Тя се протегна отчаяно към висящите дръжки. Пръстите ѝ се впиха в една и я задържаха. Мина време, докато си поеме дъх. Просто изглеждаше, че няма достатъчно близка дръжка, за която да се хване. Някак си тя почувства, че по всички закони на природата би трябвало да падне.

Младият мъж не я погледна. Той се усмихваше на Джорджет,

ставайки от мястото си. Имаше изумителни вежди, които му придаваха доста компетентен и самоуверен вид. Ливи реши, че определено го харесва.

Джорджет каза:

– О не, не се притеснявай. Слизаме след две спирки.

Слязоха. Ливи рече:

– Мислех че отиваме в „Сачс“.

– Да. Само че се сетих за нещо, което трябва да свърша тук. Няма да отнеме повече от минута.

– Следваща спирка, Провидънс! – прогърмя високоговорителят. Влакът намаляваше и светът на миналото потъна пак в парчето стъкло. Мъжът насреща все още им се усмихваше.

Ливи се обърна към Норман. Тя беше малко уплашена.

– Как ти се струва, а?

– Какво става с времето? Не би могло да сме вече в Провидънс, нали? – каза той и погледна часовника си. – Предполагам че сме – след това се обърна към Ливи. – Ти усети ли времето?

– Значи ти си го видял? – тя се смръщи. – Е, това е типично за Джорджет. Сигурна съм, че нямаше друга причина да слезем, освен тази да предотврати моята среща с теб. От колко време познаваше тогава Джорджет, Норман?

– Не много отдавна. Просто достатъчно, че да мога да я различа и да знам, че трябва да ѝ отстъпя мястото си.

Ливи нацупи устните си.

Норман се захили:

– Не трябва да ревнуваш от „ами ако“ хлапе. Пък и каква е разликата? Аз бях достатъчно заинтригуван от теб, за да си намеря начин да се срещнем.

– Ти дори не ме погледна.

– Не бих и могъл.

– Тогава как щеше да ме срещнеш?

– Някак си. Не знам как. Но надявам се забелязваш, че спорът, който водим, е доста тъп.

Влакът вече излизаше от Провидънс. Ливи усещаше тревога в себе си. Ниският човек беше следил шепота им и свали усмивката от лицето си, за да им покаже че разбира. Тя му каза:

– Можете ли да ни покажете още?

Норман я прекъсна:

– Чакай сега, Ливи. Какво си мислиш, че искаш да направиш?

– Искам да видя деня на сватбата ни. Какъв щеше да е той ако бях успяла да се хвана за дръжката?

Норман беше видимо ядосан.

– Виж, това не е честно. Бихме могли да не се оженим точно в този ден, нали?

Но тя каза:

– Бихте ли ми го показали, г-н Ами? – и дебеланкото кимна утвърдително.

Парчето стъкло оживя отново, просветлявайки малко. След това светлината се събра и кондензира във фигури. В ушите на Ливи звучеше тихичко музика от орган.

Норман рече с облекчение:

– Е, ето ме и мен. Това е нашата сватба. Доволна ли си?

Звучите на влака изчезнаха отново и последното нещо, което чу Ливи, беше собственият ѝ глас:

– Да, ти си там. Но къде съм аз?

Ливи беше доста назад в черквата. За момент даже се изненада, че е сред поканените. През последните месеци тя се беше отделяла все повече и повече от Джорджет, без дори да знае защо. Беше чула за годежа с Норман, от обща позната. Тя си спомняше много ясно този ден, преди шест месеца, когато за първи път го срещна в трамвая. Това беше точно времето, в което Джорджет умело я скри от неговия поглед. След това тя го бе срещала няколко пъти, при различни обстоятелства, но винаги с Джорджет, която беше между тях.

Е, нямаше причини за разочарование; този мъж със сигурност не беше за нея. Джорджет, помисли си тя, изглеждаше по-красива отколкото беше в действителност. А той наистина беше много готин.

Тя се почувства тъжна и доста опустошена, мислеше си, че нещо беше станало погрешно – нещо, което не можеше точно да дефинира в главата си. Джорджет беше преминала по пътеката между пейките без да даде вид че я забелязва, но преди това Ливи беше срещнала неговите очи и бе му се усмихнала. Ливи си мислеше, че той се бе усмихнал в отговор. Отдалеч тя чу думите, които достигнаха глухо до нея: „Провъзгласявам ви за...“

Шумът на влака се появи отново. Една жена се движеше криволичейки по пътеката, мъкнейки малко момченце към местата им. От време на време се чуваше момичешки смях, който идваше от средата на

вагона, където имаше компания от четири тинейджърки. Кондукторът бързаше нанякъде, зает с някакви тайни дреболии.

Ливи се беше оковала след всичко, което видя. Тя седеше там, гледаше право пред себе си, докато дърветата отвън преминаваха като непрекъсната зелена линия и телеграфните стълбове препускаха назад. Тя каза:

– Тази, за която ти се ожени, беше тя.

Той я погледна втрещено за миг, след това ъгълчето на устните му трепна. Норман каза внимателно:

– Това не беше наистина, Оливия. Ти все още си моя жена, нали знаеш. Просто помисли няколко минути и за това.

Тя се обърна към него.

– Да, ти се ожени за мен – защото паднах в прегръдките ти. Ако не бях, ти щеше да се ожениш за Джорджет. Ако тя не беше те поискала, ти щеше да се ожениш за някоя друга. Ти щеше да се ожениш за която и да е. Толкова по въпроса за твоите части от пъзел.

– Е, проклет да съм! – каза Норман много бавно. Той сложи и двете ръце на главата си, опъвайки косата над ушите, където тя имаше навика да се къдри. За момент това го правеше да изглежда притеснен.

– Виж сега, Ливи, правиш тъп скандал заради някакви глупави магьоснически номера. Не можеш да ме обвиняваш в нещо, което не съм направил.

– Щеше да го направиш.

– Откъде знаеш?

– Ами, видях го.

– А аз видях някакви смешни опити за хипноза, предполагам.

Изведнъж гласът му се усили от гняв. Той се обърна към niskия човек:

– Писна ми от теб, г-н Ако, или както там ти е името. Разкарай се отгук. Не ни трябваш. Разкарай се отгук, преди да съм изхвърлил твоето малко чудо през прозореца, а след него и теб.

Ливи го смушка с лакът:

– Престани! Престани! Намираме се във влак, пълен с хора.

Niskият човек се притисна в ъгъла на своята седалка, колкото можеше по-далеч от тях и скри кутията зад гърба си. Норман го погледна, след това погледна Ливи, а след това възрастната госпожа от другата страна на пътеката, която го наблюдаваше с мълчаливо неодобрение.

Той стана розов от притеснение и ѝ отвърна с рязко кимване. Сред ледена тишина влакът премина през Ню Лондон.

Петнайсет минути след като минаха през Ню Лондон Норман каза:

– Ливи!

Тя си мълчеше. Гледаше през прозореца, но не виждаше друго освен стъклото. Той пак каза:

– Ливи! Отговори ми, Ливи!

– Какво искаш? – каза заядливо тя.

– Виж, това са глупости. Не знам как го прави този приятел, но дори да е истински, ти не беше честна. Защо спря дотам? Да предположим, че аз се бях оженил за Джорджет, мислиш ли, че ти щеше да останеш стара мома? От всичко, което знам, следва, че ти си била вече омъжена, когато аз, наужким, се женя. Може би, точно заради това и аз се ожених за Джорджет – каза Норман.

– Не съм била омъжена.

– Откъде знаеш?

– Не знам със сигурност. Но го чувствах докато гледах.

– Тогава си щяла да се омъжиш следващата година.

Ливи се ядоса. Фактът, че осъзнаваше, че вината да се ядоса е само в нея, никак не я успокои. Напротив, тя се ядоса още повече.

– Дори да го бях направила, това не би било твоя работа – каза тя.

– Не би било, разбира се. Но доказва идеята ми, че в реалния свят не би трябвало да си търсим отговорност за разни „ами ако...“.

Ноздрите на Ливи се разшириха. Тя не каза нищо.

– Виж! Помниш ли голямото празнуване на Нова година у Уини, по-миналата година?

– Естествено, че го помня. Ти разля цяла чаша алкохол върху мен.

– Това няма нищо общо, и освен това беше съдържанието на един шейкър за коктейли. Това, което се опитвам да кажа е, че тази Уини беше почти най-добрата ти приятелка и беше такава много преди да се омъжиш за мен.

– И какво от това?

– И Джорджет беше нейна приятелка, нали?

– Да.

– Добре тогава. Ти и Джорджет щяхте да бъдете на това парти независимо за коя от вас се бях омъжил. Нека той ни покаже празненството, когато съм вече женен за Джорджет, и обзалагам се, ти ще бъдеш на него или с гадже или вече омъжена.

Ливи се притесни. Тя просто се уплаши от това.

– Страх ли те е да опиташ? – каза той.

И това, разбира се, я накара да се реши. Тя се обърна вбесена към

него:

– Не, не ме е страх. И се надявам да съм вече омъжена! Няма причина да съжалявам за теб. Още повече ми се ще да видя как разливаш шейкъра върху Джорджет. Ще ти извади душата и то пред всички. Познавам я. Може би тогава ще видиш някаква разлика в частите от пъзела, а? – тя се обърна напред и ядосано преплете ръце пред гърдите си.

Норман погледна към ниския човек, но нямаше нужда да казва нищо. Стъкленият къс вече беше в рамката си. Слънцето блестеше от запад и кичурите бяла коса, ограждащи темето на дебеланкото, бяха порозовели по краищата си.

Норман каза напрегнат:

– Готови ли сме?

Ливи потръпна и шумът на влака изчезна отново.

Ливи стоеше още потръпвайки от студа в антрето. Тъкмо си бе свалила палтото, обсипано със снежинки, и голите ѝ ръце още бяха настърхнали от допира с хладния въздух.

Тя отговори на виковете за поздрав към нея с едно нейно „Честита Нова година!“⁴, повишавайки глас, за да надвика воя на радиото. Острият глас на Джорджет беше почти първото нещо, което чу като влизаше и сега се запъти към нея. Не беше виждала Джорджет или Норман седмици наред.

Джорджет повдигна вежда, маниер, който бе усвоила явно отскоро, и каза:

– Няма ли никой с теб, Оливия? – нейните очи обиколиха всички и пак се върнаха на Ливи.

– Мисля, че Дик ще намине по-късно. Имаше нещо, което трябва да свърши точно сега – каза Ливи без грам интерес. И се почувства точно както го каза.

Джорджет се усмихна хитро:

– Е, Норман е тук. Това трябва да те спаси от самотата, скъпа. Поне едно време беше така.

И като каза това, Норман се появи от кухнята. Държеше шейкър за коктейли в ръка и гласът му прозвуча на фона на тракането на кубчетата лед в него:

– Стройте се, вие тълпа радващи се, и получите сместа, която ще ви накара да се радвате на тълпи. О, Ливи!

Той тръгна към нея, усмихвайки се за поздрав:

– Къде се беше скрила? Не съм те виждал едно двацет години, като нищо. Какво става? Да не би Дик да не дава никоой друг да те вижда?

– Напълни ми чашата, Норман – остро каза Джорджет.

– Ей сега – каза той, без да я погледне. – Искаш ли и ти, Ливи? Ще ти донеса чаша – той се обърна и всичко стана изведнъж.

– Внимавай! – изкрещя Ливи. Тя видя какво ще стане и усети остро, че това се е случвало преди, но малко по-различно. Петата му се закачи в ръба на килима; той се заклати, старайки се да запази равновесие и изпусна шейкър. Той сякаш изкочи от ръцете му и половин литър леденостудено питие заля Ливи отгоре надолу, чак до подгъва на роклята ѝ.

Тя стоеше там, дишайки шумно. Ушите ѝ заглъхнаха, за няколко неловки мига тя се опита да изтръска роклята си с непохватни жестове, докато Норман повтаряше с възходяща интонация:

– Проклятие! Проклятие!

Джорджет каза студено:

– Много лошо, Ливи. Случва се. Предполагам, че роклята не е много скъпа.

Ливи се обърна и избяга. Отиде в спалнята, която поне беше празна и приятно тиха. На светлината от лампата в дрешника тя порови в палатата на леглото, търсейки своето.

Норман влезе след нея.

– Виж, Ливи, не обръщай внимание на това, което каза тя. Дяволски съжалявам. Аз ще платя...

– Няма нищо. Не беше твоя вината – тя примигна да скрие сълзите без да се обръща към него. – Просто ще отида в къщи и ще се преоблека.

– Ще се върнеш ли?

– Не знам. Не мисля.

– Виж, Ливи... – топлите му пръсти бяха на раменете ѝ. Ливи почувства неприятно, съзливо усещане някъде дълбоко в себе си, сякаш се опитваше да се отскубне от лепкава паяжина и...

... шумът на влака пак се появи.

Нещо беше станало с времето докато тя беше там, в къса непрозрачно стъкло. Беше вече дълбок сумрак. Светлините на влака бяха включени. Но това нямаше значение. Тя сякаш се възстановяваше от раната в себе си.

Норман търкаше очите си с палец и показалец.

– Какво стана? – попита той.

– Просто свърши. Изведнъж – отговори му тя.

– Май скоро ще сме в Ню Хейвън – той погледна часовника си и поклати глава.

Ливи каза с учудване:

– Ти го разля върху мен.

– Е, така направих и в истинския живот.

– Но в истинския живот аз бях жена ти. Сега трябваше да го разлещ върху Джорджет. Не е ли това неприятна изненада? – но тя си мислеше за докосването на Норман; ръцете му върху раменете й...

Тя погледна към него с топло задоволство:

– Не бях омъжена.

– Не, не беше. Но това не беше ли този Дик Рейнхарт, с когото се мотаеше наоколо?

– Да.

– Не си мислила да се омъжваш за него, нали Ливи?

– Ревнуваш ли, Норман?

Норман изглеждаше смутен:

– От това? От този къс стъкло? Разбира се, че не!

– Не мисля, че бих се омъжила за него.

– Знаеш ли, бих искал да бяхме продължили. Мисля, че нещо щеше да се случи – той спря, след това продължи бавно. – По-добре, мисля, да бях направил това на някой друг в стаята.

– На Джорджет ли?

– Не давах и пет пари за Джорджет. Но ти не ми вярваш, предполагам.

– Може би ти вярвам – тя погледна нагоре към него: – Бях глупачка, Норман. Нека... нека си живеем нашия истински живот. Нека не си играем с всичко, което би станало „ако“.

Но той стисна ръцете й:

– Не, Ливи. Само още веднъж. Нека да видим какво бихме правили точно сега, Ливи. Точно в този момент! Ако се бях оженил за Джорджет.

Ливи беше малко уплашена.

– Недей, Норман.

Тя си мислеше за неговите очи, усмихващи се жадно към нея, докато държеше шейкър, и докато Джорджет стоеше зад нея незабелязвана и ненужна. Тя не искаше да знае какво става след това. Тя искаше просто този живот сега, този добър живот.

Минаха и отминаха Ню Хейвън.

– Искам да опитам – каза Норман.

– Щом искаш... – тя си помисли: „Нищо няма значение“. Нейните ръце се протегнаха и обвиха неговата. Тя я стисна здраво и докато я стискаше си помисли пак: „Нищо измислено не може да ми го отнеме“.

– Я го нагласи пак – каза Норман на niskия човек. В жълтата светлина на вагона изглежда нещата ставаха по-бавно. Сякаш облаци се разкъсаха от слаб ветрец и стъкленият къс бавно се просветли.

– Има нещо нередно. Това сме пак ние двамата, точно както сме в момента – каза Норман.

Той беше прав. Две малки фигурки седяха на първата, по посока на движението, седалка във вагона. Сега образът се разширяваше – те се смаяваха в него.

– Това е същият влак – каза той – прозорецът отзад е точно същият, като...

Ливи беше заслепена от щастие. Тя каза:

– Бих искала да сме в Ню Йорк.

– Ще отнеме по-малко от час, скъпа – каза той, а след това – смятам да те целуна.

Направи движение като че ли ще започне да я целува.

– Не тук, Норман. Хората ни гледат.

Норман се отдръпна и каза:

– Трябваше да си вземем такси.

– От Бостън до Ню Йорк?

– А защо не? Спокойствието би си струвало.

– Много си смешен, когато играеш маниак – засмя се Ливи.

– Това не е просто игра – изведнъж гласът му стана по-дрезгав, – не става дума за един час, скъпа, имам чувството, че съм чакал пет години.

– Аз също.

– Защо не те срещнах първо теб? Беше такава загуба на време.

– Горката Джорджет – отбеляза Ливи.

Норман се размърда нетърпеливо:

– Не я съжалявай, Ливи. Ние не сме избягали. Тя се зарадва да се отърве от мен.

– Знам. Точно затова казах: „горката Джорджет“. Аз просто я съжалявам за това, че не е могла да оцени какво има.

– Е, нали ти можеш – рече той, – както и колкото обаче да оценяваш какво имаш, не си и наполовината толкова доволна като мен от

това, което аз имам.

– И ако споря ще се разведеш ли?

– Само през трупа ми – засмя се Норман.

– Всичко това е толкова странно. Продължавам да си мисля: „Ами ако не беше разлял коктейла върху мен, в онзи момент, на онова парти?“ Нямах да ме придружиш навън; нямаше нищо да ми кажеш; нямаше нищо да знам; всичко щеше да е толкова различно... всичко – каза Ливи.

– Глупости. Щеше да стане съвсем същото. Всичко това щеше да се случи някой друг път.

– Не знам – каза меко Ливи.

Шумовете на влака се промениха пак във шумове на влак. Навън вече проблясваха светлините на големия град и атмосферата на Ню Йорк се усещаше все по-осезателно. Вагонът се изпълни с пътници, които си разпределяха багажа.

Ливи стоеше като остров във бъркотията наоколо, докато Норман не я докосна.

Тя погледна към него и каза:

– Все пак частите на пъзела се наместиха най-сетне.

– Да – каза той.

Тя сложи ръката си върху неговата:

– Но това, което направих, не беше хубаво. Сгреших много. Мислех си, че като се имаме един друг, трябва да имаме всяка възможна разновидност на другия. Но тези възможни разновидности не са наша работа. Реалното е достатъчно. Разбираш ли какво искам да кажа?

Той кимна.

– Има милиони други „ами ако“, но не искам да знам какво се случва при който и да е от тях. Никога повече няма да кажа „ами ако“ – каза Ливи.

– Успокой се скъпа. Ето ти палтото – каза Норман и се пресегна за куфарите.

С внезапна острота в гласа Ливи попита:

– Къде е г-н Ако?

Норман бавно се обърна към празната седалка отсреща. Те огледаха заедно останалата част от вагона.

– Може би – рече Норман – той е отишъл в следващия вагон.

– Но защо? Освен това, не би оставил шапката си тук – и Ливи се

наведе да я вдигне. Норман каза:

– Каква шапка?

Ливи сви пръсти в нищото, след това каза тихо:

– Тя беше тук... аз почти я докоснах. О, Норман, ами ако...

Норман сложи пръст на устните ѝ:

– Скъпа...

– Съжалявам. Е, нека ти помогна с куфарите – каза тя. Влакът се гмурна в тунела под Парк авеню и шумът на колелетата прерасна в грохот.

КРАЙ

© 1952 Айзък Азимов

Isaac Asimov
What If..., 1952

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1194>]